

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Okresní soud Strakonice**, Smetanova 455, Strakonice, týkající se řízení o podání proti postupu Okresního soudu ve Strakonících při vyřizování žádosti žalobce o informace ze dne 24. 2. 2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 8. 2014, č. j. 10 Na 39/2014 - 7,

t a k t o :

- I. Žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků **s e z a m í t á .**
- II. Návrh žalobce na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- III. Řízení o kasační stížnosti **s e z a s t a v u j e .**
- IV. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností napadá žalobce shora označené usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým bylo odmítnuto jeho podání dle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Důvodem odmítavého rozhodnutí byla skutečnost, že podání trpělo vadami, které bránily jakémukoli věcnému projednání, a žalobce ani na výzvu soudu vady neodstranil.

[2] V kasační stížnosti doručené zdejšímu soudu dne 1. 9. 2014 vznesl žalobce (dále jen „stěžovatel“) celou řadu námitek proti postupu krajského soudu. Vzhledem k tomu, že současně s podáním kasační stížnosti nebyl zaplacen soudní poplatek za řízení a stěžovatel nepředložil plnou moc udělenou advokátu k zastupování před Nejvyšším správním soudem, vyzval jej zdejší soud usnesením ze dne 6. 11. 2014, č. j. 6 As 222/2014 – 5 ke splnění těchto povinností. Stěžovatel reagoval přípisem ze dne 1. 12. 2014, v němž požádal o ustanovení zástupce a osvobození od soudních poplatků. Přiložil rovněž vlastní prohlášení o majetkových poměrech a potvrzení Úřadu práce ČR o tom, že je osobou v hmotné nouzi. V daném přípisu rovněž zdůraznil, že nebude vyplňovat standardní formulář týkající se majetkových poměrů žadatelů o osvobození od soudních poplatků, jehož vyplnění Nejvyšší správní soud běžně vyžaduje. Z důvodu takto jasně proklamovaného záměru stěžovatele pokládal Nejvyšší správní soud za neúčelné a nešospodárné, aby zmiňovaný formulář stěžovateli zasílal.

[3] Z hlediska systematického se zdejší soud nejprve zabýval žádostí o osvobození od soudních poplatků, neboť na její oprávněnosti je do jisté míry závislé i posouzení návrhu na ustanovení právního zástupce.

[4] Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. „*Účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly. Přiznané osvobození se vztahuje i na řízení o kasační stížnosti.*“

[5] V daném případě Nejvyšší správní soud nezpochybňuje stěžovatelovu nemajetnost, která vyplývá ze stěžovatelovy žádosti o osvobození od soudních poplatků a především z potvrzení Úřadu práce, podle něhož je stěžovatel osobou v hmotné nouzi podle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů. Shledal však, že s ohledem na charakter sporu, je na místě žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítnout.

[6] Stěžovatel v žádosti o ustanovení zástupce a osvobození od soudních poplatků mimo jiné uvedl, že **nebude bez zástupce vysvětlovat**, že prohlášení podává v podobě, kterou judikatura zdejšího soudu považuje za dostatečnou a dále, že „se bez zástupce **nebude podepisovat pod listinu**, která svým obsahem není potvrzením, natož na tiskopis nepřijatý vůlí zákonodárského sboru, zasláný v jediném výtisku a bez pasáže o udělení souhlasu s poskytováním údajů. Taktéž oznamuje soudu, že nebude sdělovat ryze soukromé údaje a vzhledem k přiznaným poměrům nerozhodné údaje: např. jaké nosí šaty, v čem bydlí a kolik utrácí“.

[7] Takto formulovaná žádost je podle názoru soudu v daném případě zjevně šikanózní a není míněna vážně. Jediným jejím smyslem je dosáhnout samostatného rozhodnutí soudu o žádosti, nikoliv samotné vyhovění žádosti. Jakkoliv dříve zdejší soud i o těchto bizarně znějících žádostech stěžovatele rozhodoval, jeho judikatura se v tomto ohledu výrazně posunula a to s ohledem na skutečnost, že stěžovatel svá práva uplatňuje zneužívajícím způsobem a zjevně vede pouze „spor pro spor“. Soudy včetně soudů správních jsou však povolány k ochraně práv, nikoliv k tvorbě zcela zbytečných rozhodnutí, která již zjevně nikoho ochránit nemohou, neboť zde o žádnou ochranu práv nejde.

[8] V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své dřívější rozhodnutí ze dne 9. 10. 2014, č. j. 4 As 178/2014 - 19, kde zdejší soud uvedl následující. „*V případě kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu, jimž bylo podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnuto podání stěžovatele jako žalobce, které nesplňovalo zákonné náležitosti, přičemž na výzvu krajského soudu k odstranění vad podání nebylo reagováno, popř. toto doplnění bylo stěžovatelem výslovně odmítnuto, se jedná o zjevně neúspěšný návrh, za účelem jehož projednání stěžovateli nelze přiznat osvobození od soudních poplatků.*“

[9] V projednávané věci, stejně jako v celé řadě dalších řízení vyvolaných stěžovatelem, jak je Nejvyššímu správnímu soudu z jeho úřední činnosti známo, se jedná o spor vyplývající ze stěžovatelova zájmu o veřejné záležitosti a fungování veřejných institucí. Takové spory má stěžovatel plné právo vést, dává-li mu objektivní právo procesní možnosti tak činit, a musí v nich mít možnost účinně hájit svá práva. Není však důvod, aby náklady na vedení zcela neúčelných sporů, které se nikterak **nedotýkají právní sféry žalobce** (v původním sporu se žalobce domáhal po žalovaném mimo jiné poskytnutí informací o počtu obálek se zeleným pruhem na skladě soudu nebo množství statických zařízení pro záznam zvuku v jednacích síních soudu), a které je zásadně povinen hradit každý žalobce, za stěžovatele pravidelně nesl stát

pokračování

formou osvobození od soudních poplatků. Neúčelnost sporu přitom jasně dokládá i znění kasační stížnosti. Vyplývají z ní totiž pouze bezobsažné invectivy proti práci krajského soudu obecně a v žádném případě se nejedná o polemiku se závěrem krajského soudu o odmítnutí podání.

[10] Nejvyšší správní soud se dále zabýval posouzením návrhu na ustanovení zástupce. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. může předseda senátu účastníku, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.

[11] Z citace ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. vyplývá, že účastníku řízení lze ustanovit zástupce tehdy, jestliže jsou kumulativně splněny dvě podmínky: 1) jde o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a 2) je to nezbytně třeba k ochraně jeho zájmů. Z výše uvedeného je však patrné, že stěžovatel nesplňuje hned první podmínku, jelikož žádost o osvobození od soudních poplatků byla zamítnuta. Další podmínkou se proto zdejší soud již zabývat nemusel a návrh na ustanovení zástupce zamítl také.

[12] Nejvyšší správní soud připomíná, že opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (viz např. rozsudek ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 - 11, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se vedení snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (viz rozsudek ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2 As 82/2012 - 13).

[13] V evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dni 10. 12. 2014 celkem 1240 spisů, kde žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je však sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

[14] Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení již dále nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku ani předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Ze způsobu, jakým stěžovatel se soudem jedná a jakým požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta je zřejmé, že další procesní úkony by jen rozehrály obvyklý písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který naprosto bezúčelně prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti a následně o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi, resp. o povolení splátek soudního poplatku. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne z důvodu svévolného uplatňování práva stěžovatelem a jeho obstrukčního přístupu k vedení řízení (viz např. usnesení ze dne 8. 8. 2012, č. j. 8 As 71/2012 - 13 a ze dne 4. 10. 2012, č. j. 8 As 71/2012 - 22, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám). Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku, nebo, v případě, kdy jde o řízení od soudních poplatků osvobozené ze zákona, k odmítnutí kasační stížnosti, pro nesplnění podmínek pro ustanovení zástupce soudem.

[15] Nejvyšší správní soud nepochybuje, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci.

[16] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud usnesením řízení podle § 47 písm. c)

za použití § 120 s. ř. s. zastavil.

[17] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2014

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu